

Nascut a Borriana el 1975, Iban L. Llop ha treballat a Itàlia i a l'Alguer EL PONT

dari del lema menys és més. La seva és una poesia despullada d'artifici; i, al meu entendre, més sintètica que no pas analítica.

Fixem-nos en aquest llibre, *Sala d'espera*: aquí dins hi ha un relat, l'espera dolorosa de la mort del pare de la seva dona, una estada a Roma no precisament de plaer. És aquest fet el que motiva l'escriptura de l'obra, en realitat. El concepte de l'espera hi adquireix una fonda ressonància: "Sé que no serà dura / la mort, sinó l'espera." La poesia serveix, doncs, per acompanyar: "Si poguera salvar-te / d'aquesta espera."

El títol ja avança aquest neguit, i és un títol el contingut del qual podríem fer extensible a la vida sencera, a l'existència en general. L'estranyesa del llibre, la bella estranyesa del llibre, caldria apuntar, consisteix a donar-nos la informació d'aquest relat en una forma poètica de la màxima contenció: setze tankes i setze haikus. Aquí l'ombra d'un núvol esdevé presagi, gairebé símbol. No s'associa al "lent record dels dies que són passats per sempre", com en el poema d'Espriu, sinó més aviat al que està a punt de succeir, desclatar. L'escriptura d'Iban L. Llop tendeix al símbol: tots aquests ocells que hi apareixen, i que el prologuista Sebastià Bonet ha explicat tan bé; la neu damunt la ciutat de Roma; uns baladres...

En el fons, un llibre tan essencial com *Sala d'espera* es converteix en la refutació dels dos versos següents: "No són unes mans fortes / les meves, faig poemes." I que per molts anys la feblesa de les mans del poeta pugui continuar afaïçonant la fortalesa, en tota la polisèmia del terme. dels seus versos. *

La fortalesa dels versos

Diu en que, en saber que el càncer que patia tenia un pessim pronòstic, Krzysztof Kieslowski va afirmar que, a partir d'aquell moment, s'asseuria al porxo de casa seva per veure passar la vida i el temps, tot fumant els seus cigarrets. El gran director de cinema polonès podria, doncs, haver subscrit, fil per randa, la tanka inicial d'aquest nou lli-

bre d'Iban L. Llop: "Dempeus observes / un dia rere l'altre / la llum de l'alba, / el vol de les gavines, / la ciutat que es desperta."

Més enllà d'aquesta casualitat, però, el fet és que esperar i mirar són dues de les accions, o dues de les assumpcions, que més se'ns imposen després de llegir l'obra, tan mesurada i precisa, del poeta de Borriana. Iban L. Llop sempre ha estat parti-

SALA D'ESPERA
Iban L. Llop

Editorial: Edicions
96 (XVI Certamen de
Poesia Marc Granell,
Vila d'Almussafes)

Pàgines: 50

Preu: 5 euros

NARRATIVA FERRAN AISA

Magí Sunyer (Reus, 1958) té una llarga trajectòria com a narrador, assagista i poeta, i amb la seva obra literària ha guanyat diversos guardons, entre els quals destaca el premi Víctor Català del 1989 per les narracions breus de *La serp*; el Roc Boronat de novel·la del 2009 per *Jim* i el de la Crítica Serra d'Or del 2014, per la tragèdia contemporània *Safira*. L'editorial tarragonina Lo Diable Gros, amb reminiscències del reusenc Lluçà i Pujals, dins la col·lecció La Sageta, resso de Salvat-Papasseit a terres tarragonines, publica ara diverses narracions curtes de Magí Sunyer sota el títol *Andròmaca i el Centaure*. Són nou històries breus on apareixen els mites antics convertits en éssers actuals; cadascuna de les narracions explica històries de persones

L'essència humana dels mites

del nostre temps. L'autor del recull afirma en la pàgina dedicada als aclariments i les dedicatòries que els contes d'aquest llibre estaven publicats ací i allà i que la majoria van ser escrits per requeriments d'amics com el cas de Jordi Cervera, que li va publicar la narració *Els ulls del centaure* l'any 2006 en el llibre col·lectiu *Salou, sis pre-textos*; els tres contes dels *Gats* tenen cadascun un origen

diferent. *Mercat* li fou demanat per Juan González Soto quan preparava *27 mirades sobre Tarragona*; i *Olor de gat* va formar part de *25 Aniversari Biblioteca Hemeroteca Municipal de Tarragona* (2010); i la resta de relats han tingut vida pròpia també en altres edicions. L'autor acaba dient: "Estic convençut que deslligats de les circumstàncies que els van originar adquireixen una altra dimensió. Per això els publico ara."

El primer conte, *Els ulls del centaure*, l'encapçala amb la frase de Joan Puig i Ferrater, que diu: "Després d'alguns anys d'estar reclos dins d'un pou de muntanyes amb cingles davant i cingles darrere, veia la mar amb els ulls d'un centaure que no s'ha mogut d'una vall cavernosa i, tot de sobte, un atzar capriciós el porta a la riba clara, fulgu-

Magí Sunyer